

ΛΩΠΟΥΔΥΤΙΚΑ ΚΟΛΠΑ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΚΙ' Ο ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ

Κάποιος κλέφτης, ξειραειτικά έφευρετικός, άπεφάσισε μιά φορά να κλέψη την κάσα ενός έμπορου έτοιμων ένδυμάτων. Για να έπι- ληγή τον σκοπό του μήκησά του μαγαζί του κατά τις πρώτες μετα- μεσημβρινές ώρες. Οι ύπάλληλοι δέν είχαν φτάσει άκόμη και ό καταστηματάρχης καθόταν μισοκοιμισμένος πίσω από τον μάγκο του και τους περιέμενε.

— Θα ήθελα, είπε ό κλέφτης, μόλις μήκησά μέσα, ένα ταξειδιω- τικό παλτό για μιά κυρία ψηλή και παχειά. Της άρθεσαν παλτό τά χυλωτά χρώματα και γι' αυτό θα σάς παρακαλώσα να μου βρήτε κανένα παλτό πρσιάνο, κόκκινο κίτρινο, έτσι κι' άν φαίνεται λίγο παρδαλό.

Ο καταστηματάρχης ένθουσιασμένος για τον πελάτη που του παρουσιαζόταν, κατέβασε όλα τά παλτά που είχε. Ο κλέφτης διά- λεξε τότε ένα που τόσο τό χρώμα του, όσο και τό οχημα του ήταν γελοίο και είπε στον καταστηματάρχη:

— Αυτό εινε τό πιο κατ'άλληλο. Μόνον θα ήθελα να τό δοκι- μάση κανείς για να ίδω τί έντύποιος θα κάνει φορεμένο.

— Δυστυχώς αι παληάρι δέν εινε έδω, τό άπάντησε ό κατα- στηματάρχης. Άν περιμένετε όμως λίγα λεπτά θα έρθουν.

— Δυστυχώς βάζομαι πολύ και δέν μπορώ να περιμένω, άλλα άν ερχατε την καλοσύνη να τό δοκιμάσετε έσεις μιά στιγμή, θα μέ ύποχρεώνατε.

— Ά, όσο γι' αυτό, εύχαριστός. Και ό καλοκάγαθος έμπορος φόρεσε τό παλτό, τό κούμπωσε και άρχισε να παίρνει πόδες μπροστά στην κλέφτη, ό όποιος προ- σπευκίσει τον ένθουσιασμένο.

— Θυμάσοι! θυμάσοι! έλεγε ό ξευκνο; λαποδύτης και κατά την ώρα που ό έμπορος έπαυσε διάφορες πλασιμικές ούσεις, βρήκε εύκαρια και χούφτωσε δυα χρώματα μπροσε άπό τό συρτάκι του ταμείου. Άμέσως κατόπιν τό έβγαλε στά πόδια!

Ο έμπορος θάλησε να τρέψη πίσω από τον κλέφτη, άλλα τό παραδόξο φόρημα του τον έμποδισε να περιπατήσει και τον έδουκίλευσε πολύ στις κινήσεις του.

Τότε, μη μπορώντας να κάνει τίποτε άλλο, ούάθηκε μπρός στην πόρτα του καταστηματός του και έβλεσε τις φωνές.

Ο κόσμος που έτρεφε έν τώ μεταξύ, βλέ- ποντάς τον σ' αυτά τά χάλια, τον πέριασε για τρελλόν και τον ώδήγησε στό τμήμα, όπου ό δυστυχής καταστηματάρχης έξήγησε τί του είχε συμβεί και άφέθηκε έλευθερος. Ο κλέ- φτης όμως—άπό δώ πάν κι' άλλοι!

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ = ΛΑΘΟΣ

Μιά φορά ό μακαρίτης Βουδούρης, ό άλ- λοτε ό τουρκογών των Ναυτικών κ.τ.λ., είχε στον Γαβριηλίδη ό όποιος του έδικομολογείτο για κάποιο λάθος του:

— Έσύ έκαμες λάθος; Σ'ύ ολόκληρος είσαι... λάθος!... Κι' ό Γαβριηλίδης; Ξεκαρδίστηκε στό γέλιο.

κόπο, τό νερό χύθηκε με όρημ στην κοιλιά και λίγο-λίγο ή έπι- φάνεια της τεχνητής λίμνης του ίχθυοτροφείου κατέβηκε πολύ.

Η κόκκινες νυμφαίτες και ό γαλανό νερόκρυσ, που ήταν ά- πάνω στό νερά, έπεσαν και άνακατέστηκαν σάν πολύχρωμα κουρέ- λια, μόλις έφυγε τό νερό που τά κρατούσε ψηλά.

Και σε μιά στιγμή που ό Μαρέθας τομάζουατα να τραβήξη κά- ποιο άνθος, πεσώθηκε άπάντο, σάν να τον δάγκωσε σκορπιός, βγά- ζοντας μιά φωνή, που τότε τρώμαζε όλους.

Κάτω εκεί, κίτρινη και νεκρωμένη με τυλιγμένα τά μαλλιά, μέ- σα στους μακρούς μίσχους των νερολουιδιών, στην λεπτή την άμμο πλαγιασμένη, κοίτοταν ή Έλσα, σκεπασμένη άπό τά νερόκρυ- να και τις νυμφαίτες.

Έτρεξαν οι φίλοι του, τον βοήθησαν και ό Μαρέθας φορτώθη- κε την άγάπη του και την πήγε στό σπίτι του.

Όταν την άπίθωσε άπάντο στό μαλακά νιβάνια, γύρισε στους γειτόνους και τους παρακάλεσε να του τρυπήσουν τά μάτια, να του κόψουν τις γλίσσα και να του περάσουν με μιά βελόνα την καρδιά, γιατί τόλμησε να ύποκτευθή τί γλυκειά και τρυφερή του Έλσα, αυτή που γιά ν' άποφύγη τον πειρασμό, ρίχτηκε στη λίμνη κι' έπι- γύμνε...

Κι' άπό τότε ό Μαρέθας, άποτραβήχτηκε άπό τον κόσμο, για πάντα...

Μονάχα κάθε πρωί έμάζεψε γαλιζιους κρινους, άπό τον ποταμό, νυμφαίτες ματακόκκινες και κίτρινες καλαμίθρες και σερφ τά στοίβαζε, έκει που άναπαύο- ταν, ό,τι πιο άγαπημένο είχε στον κόσμο αυτό!...

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Ο νέος που άγάπησε τό άγαλμα της θεάς. Τά περιήρημα πορτραίτα του Γισιανού. Ο πίναξ του Λεμπρέν και ό γκι- άρος. Τά σταφύλια του Ζεβίδου και τό παραπέτασμα του Παρρασίου. Ο Μ. Άλέξανδρος ως τεχνοκρίτης. Η κρίσις του Βευκεφάλου.

Ο Πιλίνος άναφέρει κάπου ότι κάποιος νέος έρωτεύθηκε τόσο σφοδρά τό άγαλμα της Άφροδίτης του Προξενέλου, ώστε...τελλά- θηκε άπό τον έρωτά του!...

Ο μέγας ζωγράφος Τσιανός έξωγράφισε κάποτε τά πορτραίτα του Πάπα Παύλου Γ' και του αυτοκράτορος Καρόλου-Κέντου. Τά πορτραίτα αυτά έξετέθησαν σε κάποιο μπαλκόνι. Λένε δέ ότι ήταν τόσο φυσικά, ώστε οι διαβάτες, περνώντας τά χαίρετοσαν, παίρ- νοντας τα για τά πρότυπα των!...

Ο Άννίβας Κασσάρι δηγείται ότι έπισκεφθείς κάποτε τον διά- σσημο ζωγράφο Βασσάρι στο έργαστήριό του, άπλωσε τό χέρι του για να πάρη κάποιο βιβλίο τό όποιο ό διάσημος ζωγράφος...είχε ζωγραφίσει πάνω σ' ένα τραπέζι και τό όποιο είχε πάρει γ' άλληθινό!

Διηγούνται ότι κάποιος πίναξ του Λεμπρέν ξεγέλασε κάποτε ένα...γαίδαρο!

Ο πίναξ αυτός είχε στό φόντο του μιά τούφα γαϊδουράγκαθα.

Όταν ό Λεμπρέν τον τελείωσε, τον άφησε στον κήπο του για να στε- γυνώσουν ή λαδομπογιές. Ύστερ' άπό λίγο έτρεχε να περσιη άπό και μιά γαίδη χωράτσιο, καρβάλα στο γαίδαρό της. Ο γαίδαρος μόλις άντικρύσε τον πίνακα ώμορσε στον κήπο, και άν δέν τον έμποδίζαν έγκαίρους οι δύο βνηθί του ζωγράφου, θα τον κατέστρε- φε για να φάη τά ζωγραφιστά γαϊδουράγκα- θα τά όποια είχε πάρει γ' άλληθινό.

Ο άρχαίος ζωγράφος Ζεβίς, έξωγράφισε κάποτε μιά γαίδη τόσο φυσικά, ώστε διαν άντικρύσε τό έργο του τον έπαναν γέλιο. Λένε μάάλιστα ότι...πέθανε άπό τά πολλά γέ- λια που έκανε κυτάζοντάς τον.

Ο Τεβίς αυτός ζωγράφος; έξωγράφισε κά- ποτε μερικά σταφύλια μέσα σ' ένα καλάθι. Τά σταφύλια ήταν τόσο φυσικά, ώστε διαν έξέθασε τον πίνακά του στο μαλακόνιο του μεγάρου του, μαζεύτηκαν του κόσμου τά που- λιά...για να τομητήσουν τις ρίζες των στα- φυλών!...

Ο ζωγράφος Παρρασίος, ό όποιος θεο- ρούσε τον Ζεβί ως τον μόνον αντίπαλό του στη ζωγραφική, τον προσκάλεσε κίποτι στο έργαστήριό του και τό έδειξε ένα παραπέ- τασμα πίσω από τό όποιο, καθώς του είπα, κρύβονταν ένας πίνακας ζωγραφικής. Ο Ζεβίς, άνύοπτος, έπληρώσε τό παραπέτασμα και τό παραμερίσθη. Τότε όμως...την έπαθε. Γιατί τό παραπέτασμα ήταν άκλόστοτα...έβγαν ζωγραφικής του Παρρασίου.

— Μ' άνίκησε! άνίκησε τότε με θυμησμό ό Ζεβίς. Γιατί έχω μόν δέν έξηπάτησε παρά τά πουλιά μόνον, ένώ έσύ έξηπάτη- σε έμένα τον ίδιο!

Ο Μέγας Άλέξανδρος ήταν πολύ άσθερός κριτής των έργων ζωγραφικής. Έθουσιάζονταν, κάποτε, στην Έφεσο, είδε ένα πορ- τραίτο του, τό όποιον είχε φιλοτεχνήσει ό Άπελλής και άρχισε να τό ματακρίνει. Την ίδια όμως στιγμή, έπληρώσε στον πίνακα τό άλογο του Μεγάλου Άλεξάνδρου, τό όποιο, μόλις άντικρύσε τό πορτραίτο, άνεγνώρισε την εικόνα του κυρίου του κι' άρχισε να χρεμετιζη χαρούμενα.

— Τό άλογο αυτό, Μεγαλειότατε, είχε τότε χαμογελώντας ό Άπελλής, φαίνεται ότι έχει...περισσότερες γνώσεις ζωγραφικής άπό Σός!...

Οι σύγχρονοι Ιστορικοί έμπαρισβούν την άκριβεια του άνεκδο- του αυτού. Τό γεγονός, όποσοδήποτε, εινε ότι ό Μέγας Άλέξανδρος, ό όποιος συνεδέσσε πολύ στενά με τον Άπελλή, κατέκρινε πολ- λούς πίνακας του, ό δέ Άπελλής με την έλευθεροστομία που τον έχαρκτηρίζε δέν έδίσταζε να τον ερωτεύεται παρά.

ΤΡΙΚΟΥΤΗΣ ΚΑΙ ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗΣ

Στό μακαρίτη Τρικούτη έλεγε κάποτε κάποιος φίλος του: — Άν δέν ύπήρχε ό Δηληγιάννης στο Κοινοβούλιο, δέν θα ύ- πήρχε και άντιπολίτευσης εναντίον σας, κ. Πρόεδρε.

Και ό Τρικούτης άπάντησε:

— Ναι, άλλα άν δέν ύπήρχε άντιπολίτευσης δέν θα ύπήρχε στη Βουλή και Δηληγιάννης!...

Ο μέγας ζωγράφος Τσιανός

